

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 2. De materia Confirmationis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

chrisimatis consecrati, quo Episcopus frontem baptizati in-
ungit sub certa verborum forma. In qua definitione locum
generis tenet Sacramentum. Intelligi autem ex Concil. Flo-
rent. in instruct. Armen. & ex Concil. Trid. sess. 7. can. 1. De
confirmatione: *verum & proprium noua legis, diuinitus institutum.*
Quod heretici nostri temporis negantes bene refel-
luntur à Greg. à Valen. in citato puncto 1. & à Bellarm. tom.
2. controuer. lib. vnico De confirmatione cap. 2. aliquot-
que sequentibus. Itemque à Suazero disput. 32. sect. 1. Qua
in reimmorari est alterius instituti. Cetera quæ in defini-
tione sequuntur, tenent locum differentie sumptæ ex huius
sacramenti causis, de quibus postea: nempe ex materia re-
mota, quæ est chrisma consecratum: & ex propinqua, quæ
est baptizati inunctio in fronte: & ex efficiente seu ministro,
qui est Episcopus: & demum ex forma: quæ proponetur in
sequenti cap. 3.

4. Porro quoad institutionem confirmationis: sicut certum
est de fide eam esse nouæ legis sacramentum: sic etiam est,
eam esse à Christo institutam: quando quidem in Concilio
Trident. sess. 7. can. 1. De sacram. in genere: is anathemati
subicitur, qui dixerit sacramenta nouæ legis non fuisse om-
nia à Iesu Christo Domino nostro instituta. De qua re la-
Suarez disp. 12. sect. 1. Et ratio est quam idem quoque habet in
sequenti disput. 32. sect. 2. tum quia institutio sacramenti
pertinet ad potestatem excellentiæ, quam Christus solus
habuit: tum quia idem solus potuit effectum gratiæ infalli-
biliter promittere per signum sensibile.

Addit Suarez ibidem, hanc institutionem factam fuisse
à Domino nostro ante Ascensionem ipsius in cælum: cum
non sit dubium ante illam fundasse suam Ecclesiam, quoad
fundamenta eius potissima, qualia sunt septem sacra-
menta. Quando vero tunc facta sit consequenter discriet, &
maxime probabile iudicat, quoad promissionem & in-
structionem Apostolorum, datam de hoc sacramento,
factam esse in nocte cænæ vltimæ. Nec enim assignari po-
test tempus conuenientius quam illud, in quo Christus no-
uum Testamentum condidit, & toties Spiritum sanctum
promisit. Quoad statum vero eum in quo confirmatio ipsa
possit administrari & recipi: factam esse eandem institu-
tionem post Domini resurrectionem, quando Apostoli
constituti sunt Episcopi, Domino dicente ipsis, Ioann.
10. Accipite Spiritum sanctum, &c.] quando quidem pro-
ur postea dicitur, ordinarius confirmationis minister est Epi-
scopus. Quæ omnia pluribus discutere est instituti schola-
stici, & remotius à ratione iudicandi de peccatis nobis pro-
posita.

5. Iam quoad necessitatē consentiunt Theologi sacra-
mentum confirmationis non esse necessarium simpliciter, &
necessitate, *vt vocant*, medijs. Quod patet tum ex cap. 1. &
2. De consecrat. distinct. 5. ex quibus habetur sacramentum
istud non dare gratiam ad vitam spiritalem: sed gratiæ aug-
mentum, ad perfectionem, & ad corroborandum in pugna
contra vitia & Diabolū, & ad mundi huius agones. Id quod
bene declaratum, Parochi habent in Catechismo edito ius-
su Concil. Trid. cap. De confirmatione. Tum etiam ex eo,
quod infantes iudicentur suscepto baptismo saluari posse
sine hoc sacramento. An vero sit necessarium necessitate
præcepti, patebit postea, cum inquiretur, An de suscipien-
da confirmatione datum sit præceptum.

CAPVT II.

De materia Confirmationis, ac primo de remota.

S V M M A R I V M.

6. Materia remota confirmationis est chrisma: quod an de neces-
sitate sacramenti debeat habere oleo admixtum balsa-
mum.
7. Ex cuius olei & balsami admixtione constare debeat, & cur
modi. um ba sami sufficit.
8. An necessarium sit necessitate sacramenti, vt chrisma sit bene-
dictum ab Episcopo.
9. Materia confirmationis propinqua, est vnctio baptizati, ab
Episcopo facta ex chrismate, &c.

10. Quantitas chrisimatis requisita ad talem vnctionem: & qua
ratione hæc debeat fieri.

11. Impo: sit o manuum necessaria ad hoc sacramentum: quodque
solâ sine chrismate non sufficit.

COMMYNI consensu docent Catholici, materiam
huius sacramenti esse chrisma ex oleo & balsamo co-
fectum, & ab Episcopo iam consecrato benedictum. Ita e-
nim aperte statuitur in Concilio Florent. in instruct. Arme-
norum, & abunde confirmant quæ referuntur à Bellarm.
in cit. lib. De sacramento confirmationis cap. 8. & 9. apud
ipsum videnda. Verba Concilij Florent. sunt hæc. Secun-
dum sacramentum est confirmatio: huius materia est chris-
ma consecratum ex oleo, quod nitorem significat conscien-
tiæ, & ex balsamo, quod odorem significat bonæ famæ, per
Episcopum benedictum.

Quod si quæras, an solum oleum sit materia necessaria
necessitate sacramenti, sicut vinum in Eucharistia, ita ut va-
lidum esse possit confirmationis sacramentum, quantumcumque
oleo non admisceatur balsamum: sicut valida esse potest
consecratio calicis, quantumcumque vino non admisceat-
ur aqua. Respondetur de ea re diuersas esse sententias, quas
refert Greg. à Valen. to. 4. disput. 5. quæst. 1. puncto 2. Duas
autem esse potissimas, quarum neutram de fide esse monet
Bellarm. in memorato cap. 9. sub finem, in responsione ad
tertiam obiectionem. Prior est quam Suarez to. 3. disput. 33.
sect. 1. dicto 2. propugnat, balsamum necessarium esse necessitate
sacramenti. Posterior vero quam Greg. à Valen. loco citato
defendit est, balsamum necessarium esse tantum necessitate
præcepti sue Ecclesiastici, siue etiam Christi: ita ut illius
omissione, crimen quidem committatur: non ideo tamen
sacramentum censendum sit nullum. Quicquid autem sit
in speculatione, certum est in praxi eam admixtionem nul-
lo modo esse omitendam, tum propter cætera quæ vrget
bene Suarez: tum etiam propter ante relatum Concilij Flo-
rent. decretum, ac propter nunquam in Ecclesia intermis-
sam consuetudinem admiscendi oleo balsamum in materia
huius sacramenti.

Si rursum quæras, An ex quouis oleo & balsamo fieri pos-
sit chrisma? Respondetur communem Ecclesiæ usum satis
ostendere quod oleum debeat esse oliuarum. De balsamo
autem, cum præter Orientale ex Palestina, iam habetur
Occidentale ex India: constare ex Summorum Pontificum
Pauli tertij & Pij quarti declaratione. (cuius ibid. ad 2. memi-
nit Suarez sufficere posse illud quod ex India deferitur, etiam
forte diuersæ speciei sit ab alio; quia non est fictitium, neque
adulterinum, sed naturale & verum: vt pote quod, licet colo-
re differat, in fragrantia boni odoris, & in alijs proprietati-
bus: que effectibus tantam habet conuenientiam cum illo
alio, vt simpliciter & absolute balsamum dici possit; atque
adeo iudicari aptum ad sacramentum confirmationis. Sic-
ut propter similem rationem, vinum album, etiam si à ru-
bro differat colore, ac forte etiam specie: quia tamen vi-
num est simpliciter, censetur apta materia sacramenti Eua-
charistia.

Aduerte obiter, quod Suarez subicit, balsamum in modica
quantitate admisceri oleo; quia de natura materiæ huius sa-
cramenti non est vt secundum omnes partes sit mixta ex oleo
& balsamo: sed vt tota sit odorifera, quod maxime pertinet ad
significationem, sicut fieri potest per mutuam alterationem
secundum qualitates.

Si demum quæras, An sit necessarium necessitate sacra-
menti, an solū necessitate præcepti, vt chrisma benedicatur
ab Episcopo, ita ut sacramentum administratum cum chris-
mate benedicto tantum à Sacerdote, reputari debeat inua-
lidum? Respondetur id in speculatione magnam difficul-
tatem habere, alijs affirmantibus necessarium esse neces-
sitate sacramenti, alijs idem negantibus (quos postere vt sequi-
tur Greg. à Valen. sub finem citari puncti secundum, priores vero,
Suarez in sequenti sect. 2.) remque esse quæ definitionem Ec-
clesiæ requirere videatur. Quoad praxim vero certum est
ex citato decreto Concilij Florentini, & ex perpetuo Ec-
clesiæ usu, non alio chrismate, quam benedicto ab Episco-
po vtendum esse in confirmationis collatione. Aduerte ve-
ro obiter pro ipsa praxi, necessarium esse necessitate præ-
cepti, non

prænon tamen necessitate sacramenti, christi sic novum illius anni, & vetus excuratur, ex cap. Litteris De consecrat. dist. 3. & ex cap. Si quis de alio, dist. 4. sequenti.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De materia Confirmati. nis propinqua.

Materia confirmationis propinquam summorum Pontificum, Conciliorum, & Patrum autoritate Bellam. in citato libro de confirmatione cap. 8. pr. pos. 4. tra'it esse vñctionem chrisimatis, ad crucis figuram in fronte baptizati factam. Qua de re plenius Suarez disput. 33. sect. 3. Vbi vñctionem esse chrisimatis bene ex eo probat: quod materia propinqua sacramenti sit actualis vñs materia remotæ, circa cum qui sacramentum recipit. Vnde sicut in baptisima materia propinqua est ablutio; ita & in confirmatione, erit chrisimatis vñctio. Atque quod ea fieri debeat ad figuram crucis idem probat, tum aliunde, tum ex communi Theologorum sententia: & ex forma essentiali huius sacramenti, qua talis materia verbis exprimitur. Illa enim est, Signo te signo crucis, & confirmo te chrisimate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quodq; demum fieri debeat in fronte costat ex sine, siue ex primario huius sacramenti effectu; qui est Spiritus sanctus datus ad robur, vt Christus auctoriter nomen Christi constituitur. Ideo enim vt habet Concil. Florent. inst. ult. Amen. in fronte, vbi verecundia sedes est, confirmandus inungitur, nec Christi nomen confteri erubescat: & præcipue crucem eius, quæ Iudæis est scandalum, Gentibus autem stultitia: propter quod crucis signo signatur.]

Vnde pro praxi colligi potest, sicut ad baptismum, tantum aquæ requiritur & sufficit, quantum fat esse potest ad abluionem: sic etiam in hoc sacramento tantum chrisimatis requiri & sufficere, quantum esse potest ad vñctionem in figura crucis faciendam in fronte eius qui confirmatur. De quo in ead. sect. 4. Suarez Consequenter ex pontificali Romano addens, talem vñctionem debere fieri, pollice dexteræ manus Episcopi intincto chrisimate: idque necessarium esse necessitate præcepti: cum res sit grauis, seruata in Ecclesia, & præscripta in ritu administrandi hoc sacramentum. Non esse vero necessarium necessitate sacramenti: ita ut sacramentum non debeat censer nullum, si contingat eiusmodi vñctionem fieri alio digito. Secus esset autem, si ea ferretur penicillo aut alio simili instrumento; quoniam cum aliqua impositione manuum administrandum est hoc sacramentum.

Quæ minimum est illa qua vñctio ipsa perficitur: & de qua Bellam. in cit. cap. nono, non longe ab initio, & Suarez in sequenti sect. 4. dicunt intelligi posse, illam impositionem manus, cum qua in Actis Apostolorum cap. 8. & 19. datus est Spiritus sanctus. Nec obstat quod in citato Concilio Florentino dicitur loco manus impositionis Apostolicæ, dari in Ecclesia confirmationem. Nam, vt Suarez ibidem circa medium ait, verba ea possunt sic accipi, vt significant, non quidem sacramentum, quod in Ecclesia nunc datur, diuersum esse substantialiter ab eo, quod datum est ab Apostolis: sed quod etiam si Episcopi confirmantes, id nunc faciant vngendo, quod tunc Apostoli imponendo manus: non faciant. men cum tanta spiritalium effectu & gratiarum excellentia.

Quamuis autem non desint, qui intelligant eam manuum impositionem factam esse simpliciter ab Apostolis sine vñctione (eo. um meminit Suarez in eadem sect. o. non procul ab initio) tamen quia loca ex Actis Apostolorum ante memorata, Catholici ad hoc sacramentum solent accomodare: possumus retinere allatam interpretationem impositionis manuum de facta cū vñctione, quandoquidem simplex manuum impositio sine vñctione, non est Confirmationis sacramentum, sit patet ex antedictis: & confirmat receptus in Ecclesia vñs illud conferendi. Neque si concedamus factam ab Apostolis manuum impositionem fuisse simplicem, & nihilominus habuisse effectum, cuius antea meminimus roborandi: ideo compellemur recedere a nostra sententia: quia tenere poterimus, quod Suarez habet

in ead. m. sect. 4. sub. finem: illud non fuisse factum iuxta legem & institutionem sacramentorum, sed præter illam ex speciali commissione vel dispensatione Christi. Ideoque signum illud simplicis impositionis manuum, non fuisse verum Confirmationis sacramentum quoad substantiam, sed tantum quoad effectum: qui sicut per sacramentum Confirmationis ita & sine eo produci potuit Dei virtute: prout patet ex eo quod Apostoli induti sint virtute ex alto, Actorum 2. itemque illi qui in domo Cornelii centurionis (etiam ante susceptum baptismum) audierant D. Petrum prædicantem ex sequenti cap. 10. Videri potest in eadem sect. 4. Suarez.

CAPVT III.

De forma Confirmationis & eiusdem accidentibus seu ceremoniis.

SUMMARIUM.

12. Forma sacramenti confirmati. nis: & quod in ea debet fieri inuocatio sanctæ Trinitatis.
13. Non est necesse eam proferri verbis indicatiui modi.
14. Vt vñctio fiat in fronte est necessaria confirmationis conditio, quantumcumque ea non exprimitur in forma.
15. Inter ceremonias confirmationis quatuor sunt quæ eadem antecedunt.
16. Oritur quæ eam comitantur: vel sequuntur.

CONFIRMATIONIS formam Concil. Florent. in instruct. Armenorum decernit esse eam, cuius antea num. 9. meminimus, Signo te signo crucis & confirmo te chrisimate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Circa quam notandum est primo eam esse constitutiuam essentia huius sacramenti. Ad quod proinde nulla alia potest sufficere, nisi ei in sensu æquiualeat. De qua re plenius Suarez disput. 33. sect. 5.

Notandum est secundo, in ea cum expressione actionis sacramentalis, seu materia propinqua (de qua in præced. cap. parte posteriore) coniungi inuocationem sanctissimæ Trinitatis: quia sacramentum istud perfectio quædam est baptismi (prout dictum est à Melchiade Papa in epist. ad omnes Hispaniæ Episcopos, quæ habetur in tomo 1. Conciliorum) conferens baptizato robur ad standum in fide quam professus est in baptismo. Etenim sicut ad Imperatorem spectat, non solum signare militem, sed etiam armis competentibus eum instruere: ita etiam consentaneum fuit Christum Dominum per baptismum nos adscribere militiæ suæ: & per Confirmationem dare adiumentum militiæ. Item sicut parens magnas facultates pupillo relinquens, ei statim providet de tutore: ita in hoc sacramento consentaneum fuit baptismi regeneratis dari Paracletum, vt sit eis custos, consolator & tutor: prout memoratus Pontifex loco citato argumentatur.

Hinc igitur est, cur in administratione confirmationis perinde ac baptismi fiat expressa inuocatio sanctissimæ Trinitatis, nempe quod sicut in baptismo fit professio fidei: ita & in confirmatione robur detur, non obstantibus huiusmodi impugnationibus, persisterendi in eadem professione fidei: inter cuius mysteria, illud Trinitatis præcipuum est, & ceterorum fundamentum. Adde, quod licet etiam causa præcipua roboris spiritalis, quod datur in Confirmationis sacramento: finis item, ad quem idipsum ordinatur, sit vt homo ipsi sanctissimæ Trinitati adhæreat inseparabiliter.

Notandum tertio, non esse necessario proferenda prædicta verba in præsentis indicatiui modi, Signo te, &c. satis enim esse, si dicatur per modum precatonis: nempe Signa illum Domine signo crucis: vel, signet te Deus sigillo fidei suæ, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quod etiam notat Suarez in cit. sect. 5. non longe à fine. Et ratio est, quia nihil interest, an actio sacramentalis exprimitur in actu sacramentali secundario, qui exercetur a ministro: an in primario, qui exercetur a Deo. Quod confirmatur per ea quæ in præced. lib. c. 4. sectione posteriore dicta sunt, de forma baptismi